

РЕШЕНИЕ

№ 6

гр. Шумен, 22.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ I, в публично заседание на девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мирослав Г. Маринов

Членове: Азадухи Ов. Карагьозян
Ралица Ив. Хаджииванова

при участието на секретаря Станислава Ст. Стойчева
като разгледа докладваното от Ралица Ив. Хаджииванова Въззивно
гражданско дело № 20233600500470 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №260018 от 03.10.2023г.по гр.д.№554/2021г. Районен съд-гр.Шумен е отхвърлил предявените от П. Т. П. срещу "Водоснабдяване и канализация - Шумен"ООД - гр.Шумен, представлявано от И.Й.П.- управител, обективно съединени искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от КТ, за признаване извършеното от ответника със заповед №1/04.01.2021г. уволнение за незаконно, както и да бъде отменено; да бъде възстановен ищецът на работата, заемана при ответника преди уволнението - "Инспектор по безопасността на транспорта", с място на работа – район Шумен; да бъде осъден ответникът да му заплати обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ в размер на 7 261,80лв. /по 1 210, 30 лева месечно/, за период от шест месеца, ведно с обезщетение за забава, в размер на законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане, като неоснователни и недокзани. Присъдени са и следващите се разноски.

Решението е обжалвано от ищеца П. Т. П.. Счита същото за неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон, постановено при допуснати съществени процесуални нарушения от страна на първоинстанционния съд. Съдът допуснал нарушение на съдопроизводствените правила, като в доклада по делото не била разпределена доказателствената тежест на ответника, което го правело непълен и некоректен. Независимо, че съдът не допуснал направените от негова страна доказателствени искания, които счел за преклудирани, в последното проведено заседание на 20.09.2023 г., допуснал и приел представена от ответника заповед № 01/04.01.2021г.. Сочи също, че съдът в последното по делото съдебно заседание не дал

думата и не изслушал ищеца. Съдебното решение се явявало и немотивирано. Нарушен бил чл.10 от ГПК, изискващ решението да бъде постановено при обсъждане и вземане предвид на всички доказателства по делото в тяхната взаимовръзка и след преценка на събраните по делото и относими към спора доказателства, само върху осъществили се в обективната действителност факти. Също така видно от връчения препис от съдебното решение на всяка една страница в него в горния десен ъгъл била посочена съответната страница/напр.1,2,3 и т.н./ от решение по гр.д. № 1722/2013г. на ШРС, което поставяло под съмнение неговата достоверност, доколкото гражданското дело е номер 554/2021г.. Решението се явявало неправилно и незаконосъобразно, тъй като съдът постановил същото в противоречие с трайната и безпротиворечива съдебна практика, за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ. Всяка от страните трябвало да изрази волята си за прекратяването на трудовия договор, ясно, категорично и безусловно, поради което и не можело да се приеме, че с подписването от служителя на заповед за прекратяване на трудовия договор на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ, фактическия състав на чл.325, ал.1, т.1 от КТ бил осъществен. Подписването на заповедта от служителя като получател, удостоверявало единствено получаването ѝ, а не воля за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие. При постановяване на решението, съдът напълно игнорирал релевантни за спора факти /жалбоподателят бил извикан от главния инженер в управлението на дружеството след работно време; бил изчакан на вратата от Д.К., тъй като сградата била с пропускателен режим, а работното време приключило в 17,00 ч.; наличие на физическа саморазправо от главния инженер на 10.12.2020 г.; обаждане в 11,50ч. на същата дата от Д.К. да посети С.В. областен координатор на КТ „Подкрепа“; защо не му било връчено предизвестие, след като С.М. имала информация, че бил придобил право на пенсия и ежегодно представяла такава справка на управителя; дублиращия се номер на заповедта на жалбоподателя и тази на друг служител/. В първоинстанционното производство било допуснато съществено нарушение на принципите на гражданското производство и процесуалните правила свързано с неоснователното лишаване от възможност на жалбоподателя да участва пълноценно в производството по делото, чрез събиране на поисканите в първото по делото заседание – доказателства. Съдът не обсъдил и обстоятелството, че бил твърде нелогично, работник или служител да подаде заявление по собствено желание и впоследствие да подаде жалба за осъществената принуда до ШРП и искова молба за незаконното прекратяване на трудовото правоотношение. Принудата спрямо жалбоподателя за подаване на заявление за напускане била продиктувана от факта, че на 18.01.2021г. същият навършвал 10 години трудов стаж в дружеството. Житейски нелогично било, знаейки, че на 18.01.2021г. навършва 10 години трудов стаж, по свое желание да подаде заявление на 10.12.2020 г. за напускане, лишавайки се от увеличения размер на обезщетението при пенсиониране по чл.222, ал.3 от КТ във вр. с чл.28, ал.1 от КТД. Моли решението да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което заявените претенции с правно основание чл.344, ал.1, т.1, т.2 и 3 от КТ, бъдат уважени. Заявява несъгласие и с размера на юрисконсултското възнаграждение, което бил осъден да заплати на насрещната страна, тъй като делото не се отличавало с фактическа и правна сложност.

Въззиваемата страна моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от надлежна страна, при наличие на правен интерес, поради което се явява **процесуално допустима**.

Шуменският окръжен съд, след като обсъди доводите, изложени в жалбата, становищата на страните и прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, намери жалбата за неоснователна.

Установено е по несъмнен начин от фактическа страна, че страните били в трудово правоотношение, считано от 18.01.2011г., като П. Т. П. е заемал длъжността “инспектор по безопасността на транспорта”, с последно място на работа „Помпажна вода- перс. в осн. дейност- Шумен“/трудов договор №25 от 18.01.2011г., допълнително споразумение към трудов договор №116/17.07.2020г./.

Със заявление/молба/ вх.№406/12.10.2020г. ищецът е отправил искане до работодателя да бъде освободен от заеманата от него длъжност, поради навършване години за пенсия, осигурителен стаж и възраст, като е посочил молбата му да се счита за едномесечно предизвестие.

Със заповед №1/04.01.2021г. на управителя на "Водоснабдяване и канализация - Шумен" ООД, на основание чл.326, ал.1 от КТ, трудовото правоотношение между страните е прекратено, считано от 11.01.2021г.. В заповедта е отразено, че работникът или служителят може да прекрати трудовия договор с отправяне на писмено предизвестие вх. №3406/10.12.2020г. Заповедта е връчена на ищеца на 20.01.2021г..

Видно от представеното по делото писмо от ТП на НОИ-Шумен, считано от 24.11.2020 г. на ищеца е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.1 и ал. 2 от КСО.

Разпитана в хода на първоинстанционното производство свид.Д. К. /председател на синдикат“Подкрепа“ при ответното дружество/ сочи, че ищецът бил секретар на синдикалната секция и няколко пъти й се бил обаждал във връзка с това, че наближавало време за пенсионираните му, както и че имал разпавии с управата на предприятието.. Предвид оплакванията му, тя го пратила при регионалния председател-С.В. за съвет. В края на работния ден на 10.12.2020г., по молба на Ст.В., тя посрещнала ищеца в сградата на управата, за да го заведе в отдел „Труд и работна заплата“, тъй като достъпът до сградата бил ограничен. Свидетелката заявява също, че не е присъствала на разпавии от страна на управата на предприятието, на оказван върху него натиск, принуда, заплаха, тормоз.

Свид. Ст.В. сочи, че в края на 2020г. работила на длъжност „Човешки ресурси“, като подготвяла договори, заповеди за освобождаване и др.. Излага, че при работодателя имало практика в началото на всяка година да проверява, кои работници и служители ще се пенсионира през съответната година. По този повод същата се била обадила на ищеца, тъй като той бил един от служителите, на които му предстояло пенсиониране. След разговор се разбрали, че ищецът навършвал години през месец април, но едва през октомври придобивал необходимия трудов стаж за пенсиониране. През месец октомври отново

водили разговор, но ищецът ѝ бил казал, че отново не му стигат шест месеца. Същата свидетелка заявява, че на датата, на която ищецът си е подал заявлението за напускане ѝ се обадила С.В., ръководител на регионалния синдикат „Подкрепа“, която ѝ казала, че ищецът е решил да си подаде молба за напускане, като искал да отиде в управлението и да си я подаде. Свидетелката заявява, че лично пред нея ищецът бил написал и подписал молбата.

Свид.П.П., разпитан в хода на въззивното производство излага, че към 10.12.2020г. работил на длъжността „ръководител автотранспорт“ при ответното дружество/към настоящия момент също работел в дружеството, но на друга длъжност/. Работният ден на ищеца започвал в градския район, който се намирал в другата част на града, където си разпределят работата, а след това идвал на основното си работно място в авторемонтната работилница в кв..... На въпросната дата, в 08:30ч. дошъл ръководителят на строителното звено и заявил на свидетеля, че по нареждане на г-н В. трябвало да изместят работното на П. от канцеларията в халето, където се ремонтират автомобилите, защото мястото му било там, защото се водил механик. Свидетелят възроптал, защото дейността на ищеца била свързана и с компютри и трябвало да се местят връзки, но му било отговорено-че това ще стане впоследствие. Когато пристигнал, ищецът видял, че бюрото му е изместено и доста се разстроил. Свидетелят твърди, че той бил посъветвал последния да се обърне към синдикалния лидер, но не в дружеството, а този в града. Когато се върнал от срещата, не коментирали нищо. Свидетелят сочи също, че към 16:50ч. получил телефонно обаждане от господин В./главен инженер в дружеството/ П. да се качи незабавно в управлението. Късно вечерта ищецът му се обадил и му казал, , че не са го пусkali от сградата само и само да разпише заявлението за напускане.

По делото е приложено копие на подадена от ищеца жалба от 09.12.2020г. до ШРП с вх.№5122/10.12.2020г., в която сочи, че от известно време бил подложен на тормоз от гл.инженер Ст.В. и постоянни телефонни заплахи от лицето, завеждащо човешки-ресурси-СтВ. - натиск за принудително пенсиониране/ привиквания и отправяне на устни заплахи при положение, че не подаде предизвестие за напускане, възлагане на задачи извън длъжностната му характеристика, прехвърляне на чужда отговорност за негова сметка/. В молбата е дописано, че на 10.12.2020г. се натъкнал на неадекватни управленчески решения-бюрото му било изнесено, компютърът изнесен, като му се пречи по всякакъв начин да си върши работата. Молба с идентично съдържание е била подадена и до РУ на МВР-Шумен. На 14.01.2020г. П. е подал жалба и до Инспекция по труда- Шумен, но по същата няма данни за водено и приключило производство, т.е. няма никакви надлежни доказателства за установени нарушения на трудовите норми от страна на работодателя.

Въз основа на жалбата до ШРП е образувано досъдебно производство №36/2021г. на ШРП, водено за престъпления по чл.143, ал.1 от НК, вр. с чл.26, ал.1 от НК/ за това, че в периода 24.11.2020г.-10.12.2020г. в гр.Шумен, в условията на продължавано престъпление П. е бил принуден да извърши нещо противно на волята му, като са употребени за това заплашване и злоупотреба с власт/като са визирани случки на 02.04.2020г., 09.12.2020г., 10.12.2020г., включително и обстоятелствата по подаването на заявление да бъде освободен

от заеманата длъжност/, приключило с постановление за прекратяване на наказателното производство от 19.05.2023г., на основание чл.24, ал.1, т.1 от НК-не било извършено соченото престъпление. Постановлението е било обжалвано и с определение №273/01.06.2023г. по ЧНД№1138/2023г. на ШРС, съответно определение №173/26.07.2023г. на ШОС, потвърдено.

Съгласно заключението на вещото лице по ССЕ, размерът на обезщетението по чл.225, ал.1 от КТ, което би се следвало на ищеца, възлиза на 1210.30лв.- за един месец, съответно 7261.80лв.- за шест месеца.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Съобразявайки изложените в исковата молба и заявления петитум, съдът намира, че предмет на производството са претенции с правно основание чл.344, ал.1, т.1, 2, 3 и КТ – за признаване незаконността на уволнението, извършено със заповед №1/04.01.2021г. на управителя на "Водоснабдяване и канализация - Шумен" ООД и неговата отмяна /искът по чл.344, ал.1, т.1 от КТ включва всички основания за неправилност на уволнението, съответно всички пороци на заповедта, които могат да се въведат в предмета на делото/, за възстановяване на ищеца на предишната, заемана от него работа и за заплащане на обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ за времето, през което е останал без работа поради уволнението, в размер на 7 261,80лв..

Видно от представената по делото заявление, на 10.12.2020г. П. е отправил едномесечно предизвестие до работодателя за прекратяване на трудовото му правоотношение, като изрично е заявил искане за освобождаване от заеманата от него длъжност. Изявлението му е в писмена форма и е достигнало до работодателя. С оглед желанието на работника, е издадена и процесната заповед за прекратяване на трудовото му правоотношение на основание чл.326, ал.1 от КТ, считано от 11.01.2021г./с оглед спазване срока на предизвестieto/, която му е връчена след ползване на отпуск по болест. Или налице са предвидените в чл.326, ал.1 КТ предпоставки за прекратяване на процесното трудово правоотношение.

Доколкото основанието за прекратяване на трудовото правоотношение е разпоредбата на чл.326, ал.1 от КТ, то ирелевантно за спора се явява оплакването, че същото било постановено в противоречие с трайната и безпротиворечива съдебна практика, за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.325. ал.1. т.1 от КТ.

Прекратяването на трудовото правоотношение на основания по чл.326,ал.1 КТ настъпва по силата на закона, считано от изтичане на предизвестieto - чл.335,ал.2,т.1 КТ или на съответната част от предизвестieto - при неспазването му - т.2 на чл.335,ал.2 КТ, без да е необходимо някакво насрещно изявление на ответника-работодател, а издадената заповед за прекратяване на трудовият договор има само декларативен, а не конститутивен характер.

Изразената в заявлението воля за прекратяване на трудовото правоотношение с

предизвестие е ясна и несъмнена и няма доказателства за оттегляне на това волеизявление, достигнало до работодателя. По принцип работникът не е длъжен да мотивира волеизявлението си за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение и да излага съображения, поради което иска това, като нито излагането, нито липсата на мотиви, не са част от съдържанието на волеизявлението му.

Не се доказва и твърдяната от ищеца принуда и натиск, упражнена от работодателя върху него преди прекратяване на трудовото му правоотношение, обусловила опорочаване на волята му при депозирането на заявлението за напускане с едномесечно предизвестие. Не се установи, че у него са били създадени страхови представи съобразно предвиденото в чл. 30 от ЗЗД и че волята му да подаде заявлението е била изтръгната по принудителен начин, чрез упражнена психическа принуда и че упражненият натиск бил с такъв интензитет, който представлявал сериозна заплаха, довела до възбуждането у него на основателен страх.

По делото не се събраха доказателства за действия на главния инженер В./сочен като „В.“ в исковата молба/ в края на третата седмица на м. ноември 2020г., отправени към ищеца на 30.11.2020г. заплаха, че следвало да заплати ремонта на автомобила, претърпял ПТП, и последващи заплахи за дисциплинарно уволнение. В случая и твърдените изявления за евентуално предстоящо дисциплинарно уволнение на ищеца, за търсене на имуществена отговорност, не са изхождали от законния представител на ответника, а и същите предхождат с десет и повече дни депозирането на заявлението на 10.12.2020г.. Освен това изискването на обяснения от страна на работодателя/на 25.11.2020г./ не може да има за последица възбуждането на основателен страх у работника за живота или имуществото му, след като дисциплинарното уволнение е законово установена правна възможност за прекратяване на трудовото правоотношение за работодателя, а при незаконност на същото - работникът разполагал с искивия път за защита по чл. 344 от КТ. Не се ангажираха доказателства и за физическа саморазправа на главния инженер с ответника, довела до опорочаване на волеизявлението му. Наличието на конфликт между главният инженер и ответника не води автоматично до извод за налаган от работодателя натиск на последния опорочило волята му при депозиране на процесното заявление.

Не се установи и наличието и на твърдян тормоз или натиск върху П. от страна на изпълняващата длъжността „Човешки ресурси“ в ответното дружество, опорочаващи волята му при депозиране на волеизявлението за прекратяване на трудовото правоотношение. Свид В. излага, че с оглед вменените ѝ трудови задължения и практика в дружеството, в началото на всяка година проверявала кои работници и служители ще се пенсионират през съответната година, поради което и по този повод се обадила на ищеца първо през м.март, а след това и през м.октомври 2020г., тъй като той бил един от служителите, на които му предстояло пенсиониране. Настоящата инстанция счита, че тези ѝ действия не биха могли да се окачествят като тормоз.

Не се доказва, докато ищецът е бил в сградата на управлението на ответното дружество на 10.12.2020г., Ст.В. да му е предала, че главният инженер Ст.В. казал, че докато не подаде заявление за напускане, той няма да напусне сградата. От показанията на свид. Ст.В.,

очевидец на събитията се установява, че ищецът е дошъл с намерение да подава заявление за напускане/като затова ѝ се обадила С.В., ръководител на регионалния синдикат „Подкрепа“, която ѝ казала, че ищецът е решил да си подаде молба/, и подал такава.

Показанията на същата не се опровергават от събрания по делото доказателствен материал. Свид.П.П. не е очевиден на станалото в сградата на управлението във връзка с подаване на заявлението, а преразказва чутото от ищеца.

Дори и да се приеме, че е била налице такава реплика по отношение на П., то не се установи същата да е довела до възникване на основателен страх, обусловил депозиране на процесното заявление. Т.е. не е налице заплахата, опорочаваща волята на ищеца, тъй като не е от категорията такива изявления, че да възбуди основателен страх у ищцата за живота или имуществото ѝ. Същата не е била отправена директно към ищеца/а предадена му от В., съгласно твърденията в исковата молба/, не произхожда от законния представител на ответника, нито от лице, действало като негов пълномощник, поради което и не може да се приеме, че от ответника е нарушен принципът за добросъвестност, установен с нормата на чл. 8 КТ. Установява се от показанията на свидетелите, а и от изложеното от самия ищец, че в сградата е имало и други лица.

След сочената дата и ищецът е продължил да полага труд в предприятието, като не е депозирал, на основание чл. 326, ал. 4 от КТ, оттегляне на процесното си писмено заявление до датата на издаване на процесната заповед. Кое отново е индиция, че изразената от него воля не е била опорочена.

Що се касае до твърдението на ищеца, че било нелогично да подаде заявление на 10.12.2020г., знаейки, че на 18.01.2021г. навършва 10 години трудов стаж във „ВиК - Шумен“ ООД и по този начин ще се лиши от увеличения размер на обезщетението при пенсиониране по чл.222, ал.3 от КТ във вр. с чл.28, ал.1 от КТД, следва да се посочи, че на първо място нелогично не е равнозначно на липса на воля. Освен това, с оглед твърденията на ищеца за проблеми в работата му и конфликт с главния инженер, би могло да се направи предположение, че действията му по напускане са продиктувани от неудовлетворението му от условията на труд, което е взело превес над финансовите интереси.

Не се установи и твърдението, че работодателят целял една облекчена процедура за прекратяване на трудовото правоотношение, поради опасения от съдебни производства. За работодателя са съществували други по-улеснени от настоящата процедура, а освен това е видно, че и по отношение на процесното уволнение работникът е упражнил правото си на съдебен контрол.

По отношение на това, принуден ли е бил П. да извърши нещо противно на волята си, като са употребени за това заплашване и злоупотреба с власт/като са визирани случаи на 02.04.2020г., 09.12.2020г., 10.12.2020г., включително и обстоятелствата с подаването на заявление да бъде освободен от заеманата длъжност/, е налице акт на органите на досъдебното производство-постановление за прекратяване на наказателното производство от 19.05.2023г., на основание чл.24, ал.1, т.1 от НК, което е било потвърдено по реда на институционния контрол от ШРС, съответно от ШОС.

Не би могло да се приеме и че заповедта се явява нищожна, тъй като поставеният ѝ номер бил 1, какъвто номер бил поставен и на заповед на друг служител. Дали заповедта носи номер, идентичен с номер на друга заповед, издадена от работодателя е обстоятелство, нерефлектиращо върху законосъобразността на уволнението, още повече че в случая заповедите са от различни дати и касаят различни основание за прекратяване на трудово правоотношение..

Що се касае до изложеното от процесуалния представител на ищеца, че първоинстанционния съд не обърнал внимание на обстоятелството, че заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение била с дата 04.01.2021г., а в нея било посочено, че трудовото правоотношение се прекратява считано от 11.01.2021г., т.е. към датата на издаването не бил изтекъл едномесечния срок на предизвестieto, което я правело нищожна, следва да се посочи, на първо място, че първоинстанционният съд не се е произнесъл по това възражение, с оглед момента на въвеждането му- едва в пледоариите пред въззивната инстанция. С оглед този момент, възражението се явява преклудирано и не следва да бъде разглеждано. Само за прецизност следва да се посочи, че същото би рефлектирало не върху нищожността, а върху правилността на заповедта, а и се явява неоснователно. Вярно, че заповедта е издадена на 04.01.2021г., но в същата е отразено, че трудовото правоотношение се прекратява, считано от 11.01.2021г., т.е. след изтичане на едномесечния срок. Освен това в случая, както бе посочено по-горе, издадената от работодателя заповед има само констативно, не и конститутивно действие.

Предвид изложеното, настоящата инстанция намира, че не са налице предпоставки за отмяна на уволнението, извършено с процесната заповед. Ето защо и не се следва възстановяване на П. на заеманата преди уволнението длъжност, съответно заплащане на обезщетение по чл.225 КТ в размер на 7261.80лв..

Предвид изложеното, съдът намира, че първоинстанционното решение се явява правилно и следва да бъде потвърдено.

Не рефлектират върху правилността на първоинстанционното решение, изложените в жалбата оплаквания за допуснати от съда нарушения на съдопроизводствените правила - в доклада по делото не била разпределена доказателствената тежест на ответника, което го правело непълен и некоректен; независимо, че съдът не допуснал направените от негова страна доказателствени искания, които счел за преклудирани, в последното проведено заседание на 20.09.2023 г., допуснал и приел представена от ответника заповед № 01/04.01.2021г.; съдът в последното по делото съдебно заседание не дал думата и не изслушал ищеца Същите се явяват и неоснователни. Съдът е изготвил доклад по делото, като правилно е разпределил доказателствената тежест относно подлежащите на доказване релевантни факти/ а и ищецът не може да защитава правата на ответника в процеса/. Недопускането на свидетели в първото съдебно заседание е обосновано с оглед обстоятелството, че в срока по чл.312, ал.2 от ГПК ищцовата страна не е депозирала становище във връзка с дадените указания и доклада по делото и не е предприела съответно процесуални действия, включително и искане за допускане на още

свидетели/това доказателствено искане е уважено от въззивната инстанция единствено поради изразеното съгласие на насрещната страна/. Не е налице преклузия по отношение на представената от ответната страна заповед № 01/04.01.2021г., доколкото едва в съдебно заседание ищцовата страна излага ново възражение за нищожността на жалбата, непосочено нито в исковата молба, нито в становище в срока по чл.312, ал.2 от ГПК/такова по делото въобще не е депозирано/. Невярно се явява и твърдението, че в последното съдебно заседание съдът не дал думата на ищеца и не го изслушал. Видно от протокола от последното съдебно заседание пред първоинстанционния съд, ищецът след пледоарията на процесуалния си представител е заявил, че няма какво да добави. В случая и доколкото същият е бил представляван от адвокат, не е налице и задължение за съда да му предоставя изрично такава възможност..

Не налага съмнение досежно достоверността на решението и обстоятелството, че на всяка една страница в него в горния десен ъгъл била посочена съответната страница/напр.1,2,3 и т.н./ от решение по гр.д. № 1722/2013г. на ШРС. Посочен е изрично номер на решението, дата на постановяването му, дата на откритото съдебно заседание, номер на делото по което е постановено. И съдържанието на същото /обстоятелствена част, мотиви, диспозитив/ безспорно кореспондира с конкретния правен спор. Решението носи и подписа на съдията, който го е постановил.

Що се касае до оплакването досежно размера на присъденото юрисконсултско възнаграждение в полза на насрещната страна, съдът намира, че същото по същество представлява искане за изменение /чл.248 от ГПК/, но на решението на първоинстанционния съд в частта за разноските на ответната страна. Няма произнасяне на първоинстанционния съд в този смисъл, поради което и няма акт който да бъде коригиран от въззивната инстанция. Ето защо и в тази част, имаща характера на искане за изменение по чл.248 от ГПК, жалбата следва да се изпрати по подсъдност за разглеждане от ШРС.

Водим от горното и на основание чл.271, ал.1 от ГПК, Шуменският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260018 от 03.10.2023г. по гр.д.№554/2021г. на ШРС.

ИЗПРАЩА по компетентност на ШРС, жалбата в частта, имаща характер на искане за изменение на първоинстанционното решение в частта за разноските пред първа инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБългария в едномесечен срок, считано от 23.01.2024г..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____